

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a ... (...) által képviselt ... Korlátolt Felelősségű Társaság (...) felperesnek a ... Ügyvédi Iroda (...) által képviselt ... (...) alperes ellen fuvardíj megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2010. március 30-án kelt 6.G.41.091/2009/7. számú ítélete ellen az alperes részéről 8. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja;

kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 50.000 (ötvenezer) forint másodfokú perköltséget, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra 373.165 (háromszázhetvenháromezer-százhatvanöt) forint le nem rótt jogorvoslati illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes 2005. április 18-a és 2006. március 9-e közötti teljesítéseiről, mindösszesen 13.051.542 forint fuvardíjról és fuvarhoz kapcsolódó szolgáltatás díjáról állított ki számlát az ... Kft. felé.

2007. február 21-én az alperes az ... Kft. felperes felé fennálló 12.438.837 forint összegű tartozásából 6.219.418 forint megfizetését vállalta 2009. január 30-ig, mely tartozásátvállaláshoz a felperes hozzájárult; a megállapodásban rögzítették azt is, hogy „A részletfizetések összege és gyakorisága a kötelezett anyagi helyzetétől függ.”

A felperes 2009. február 23-án felszólította az alperest a 2007. február 21-i megállapodás alapján teljesítésre; az alperes 2009. március 9-én kelt válaszlevelében közölte, hogy „... jelenlegi helyzetem fent említett összeg kiegyenlítését nem teszi lehetővé, de a fennálló tartozás kiegyenlítése érdekében haladéktalanul intézkedem, továbbá a polgári peres eljárás elkerülése érdekében egyeztetést kezdeményezek az ... Kft.-vel.”

A felperes 2009. május 11-én fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelmet terjesztett elő 6.219.418 forint fuvardíj és járulécai megfizetése iránt; az eljárás az alperes ellentmondása folytán - melyben arra hivatkozott, hogy a jogosult felé nincs fennálló, esedékes kötelezettsége - az eljárás perré alakult.

A felperes a keresetében 6.219.418 forint és annak 2009. január 31-től a kifizetésig járó, a Ptk. 301. § (1) bekezdése szerinti késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest, hivatkozva arra, hogy az ... Kft. 2005. áprilisa és 2006. márciusa között 12.438.837 forint fuvardíjtartozást halmozott fel; az alperes 2007. február 21-én a fenti tartozás fele összegének, 6.219.418 forintnak 2009. január 30-ig történő teljesítését átvállalta, melynek felszólítás ellenére sem tett eleget.

A követelése alátámasztásául csatolta a fuvardíjtartozás alapját képező 25 darab számlát, a tartozásról készített egyenleg-kimutatást, valamint a 2007. február 21-i megállapodást és az alperessel folytatott levelezést.

Az alperes a perré alakult eljárásban a keresetre felhívás ellenére nem nyilatkozott.

Az elsőfokú bíróság 2010. március 30. napján kelt 6.G.41.091/2009/7. számú ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 6.219.418 forintot, annak 2009. január 31-től a kifizetésig járó, minden naptári félév teljes idején az érintett félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal azonos mértékű késedelmi kamatot, és 684. 171 forint perköltséget, megállapította, hogy az ítélet a perköltség kivételével előzetesen végrehajtható.

Ítélete indokolásában kifejtette, hogy a felperes és az alperes jogelődje között a Ptk. 488. § (1) bekezdése szerinti fuvarozási szerződések jöttek létre, az ebből eredő fuvardíjtartozás egy részét az alperes a felperessel kötött megállapodással a Ptk. 332. § (1) és (2) bekezdése szerint érvényesen átvállalta, így a keresettel érvényesített követelés kötelezettjévé vált.

Az elsőfokú bíróság a felperes fizetési felszólítására adott alperesi válaszelevélben foglaltakat a Ptk. 242. § (1) és (2) bekezdése szerint tartozás-elismerésnek minősítette, erre is figyelemmel arra vont következtetést, hogy az alperes a védekezésében előadottakat a Pp. 164. § (1) bekezdése szerint nem bizonyította; nem igazolta, hogy nincs a felperessel szemben fennálló és esedékes fizetési kötelezettsége, illetőleg, hogy tartozása ne állna fenn, ezért a kereseti kérelemben foglaltak szerint marasztalta.

Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben annak megváltoztatását, a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen minősítette a 2007. február 21-i megállapodást feltétel és időhatár nélküli tartozásátvállalásnak; az ... Kft. felperes felé fennálló tartozása fele összegét ugyanis az anyagi helyzetétől függően vállalta 2009. január 30-i megfizetni azzal, hogy amennyiben ezen időpontig nem áll módjában a teljesítés, akkor azt követően ismét az ... Kft. a kötelezett. A Ptk. 228. § (1) bekezdése szerint felfüggesztő feltétel nem teljesült, az anyagi helyzete a tartozás rendezését nem tette lehetővé.

Tévesen állapította meg az elsőfokú bíróság azt is, hogy a 2009. március 9-i alperesi levél tartozás-elismerésnek minősül; az okirat egyfelől a ... részére és nem

a felperesnek került kézbesítésre, másfelől a szövegezése sem értelmezhető a felperes felé fennálló tartozás elismeréseként, ellenkezőleg, abból az tűnik ki, hogy az ... Kft. adóssal kezdeményez az alperes egyeztetést, és haladéktalanul intézkedik ennek kapcsán a tartozás kiegyenlítéséről. Ezen levélben az alperes ismételten hivatkozott arra, hogy a 2007. február 21-i megállapodásban anyagi helyzetétől tette függővé a tartozásátvállalást, és az jelenleg sem teszi lehetővé a követelés teljesítését.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az ítélet helybenhagyását kérte, hivatkozva arra, hogy az elsőfokú bíróság a 2007. február 21-i megállapodásban, valamint a 2009. március 9-i nyilatkozatban foglaltakat helytállóan értékelte; az előbbi okiratból nem tűnik ki, hogy az alperes a tartozásátvállalást feltételtől függően tette, az anyagi helyzete a megfizetendő részletek szempontjából bírt volna jelentőséggel, az utóbbi okirat pedig egyértelműen tartozás-elismerést tartalmaz. Tekintve, hogy az átvállalt tartozást határidőben nem teljesítette, a követelés alaptalanságát nem bizonyította, ezért az elsőfokú bíróság ítélete ténybelileg és jogilag egyaránt megalapozott.

Az alperes fellebbezése nem megalapozott.

Az elsőfokú bíróság az ítéletében a tényállást a jogvita elbírálásához szükséges mértékben feltárta, és helytálló az abból levont jogi következtetése is.

Az elsőfokú bíróság a 2007. február 21-én kelt okiratba foglalt alperesi nyilatkozatot helytállóan értékelte a Ptk. 332. § (1) bekezdése szerinti tartozásátvállalásnak, melyhez a felperes jogosultként a hozzájárulását adta, így a Ptk. 332. § (2) bekezdése alapján az alperes a felperes felé fennálló 6.219.418 forint tartozás erejéig az ... Kft. kötelezett helyébe lépett.

Nem osztja a Fővárosi Ítéltábla az alperes azon fellebbezési okfejtését, hogy a tartozás átvállalását a teljesítőképességéhez kötötte és időben korlátozta; ezen védekezését az okiratba foglalt nyilatkozat szövegének Ptk. 207. § (1) bekezdésének megfelelő értelmezése nem támasztja alá.

Az okirat szerkesztéséből és a szavak általános jelentéséből kiindulva az alperes által időbeli korlátként megnevezett 2009. január 30-i dátum nem értékelhető másként, mint a feltétel nélkül vállalt fizetési kötelezettség határidejeként, a teljesítőképessége pedig csupán a részletfizetés kedvezménye körében bírhatott relevanciával, annyiban, hogy a részletfizetés összegét és gyakoriságát tették az anyagi helyzetétől függővé.

Abból, hogy a részletfizetés kedvezményét a fentieken túlmenően nem szabályozták, az következik, hogy a vállalt határidőig az alperes - valóban az anyagi helyzetétől függően - jogosult volt bármikor és bármilyen részlet erejéig teljesíteni, a határidő lejártá azonban a tartozás egyösszegű, azonnali esedékességét eredményezte.

A fentiekből következően nem értelmezhető az alperes tartozás átvállalására vonatkozó nyilatkozata akként, hogy amennyiben az anyagi helyzete nem teszi lehetővé a 2009. január 30-ig történő teljesítést, akkor a vállalt kötelezettség alól szabadul; az alperes a fellebbezésében hivatkozott szövegértelmezése megfelelőségét, azt, hogy akár a Ptk. 228. § (1) bekezdése szerinti felfüggesztő, akár a Ptk. 228. § (2) bekezdése szerinti bontó feltétel alkalmazásában megállapodtak volna, a felperes vitatásával szemben nem bizonyította.

Ugyancsak a Ptk. 207. § (1) bekezdésében foglaltak megfelelő alkalmazásával, helyesen értelmezte az elsőfokú bíróság a 2009. február 23-án kelt felperesi felszólításra adott 2009. március 9-i alperesi válaszlevélben foglaltakat a Ptk. 242. § (1) bekezdése szerinti tartozás-elismerésnek; egyfelől mielőbbi teljesítésre vonatkozó ígéretet tartalmaz, másfelől teljesültek a Ptk. 242. § (2) bekezdése szerinti feltételek, így a kötelező írásbeli alakiség és a nyilatkozat címzettsége, utóbbin nem változtat az, hogy a felszólítást a felperes meghatalmazott jogi képviselője útján intézte, és a válaszlevélben foglaltakról rajta keresztül értesült.

A Ptk. 242. § (1) bekezdéséből következő bizonyítási teher okán, de tartozás-elismerés hiányában is a védekezésében előadottak bizonyítása az alperest terhelte a Pp. 164. § (1) bekezdése szerint, azonban sem az elsőfokú eljárás során - érdemi ellenkérelemnek minősülő - a fizetési meghagyás ellen előterjesztett ellentmondásában, sem a fellebbezésében előadottakat nem bizonyította, egyéb értékelhető védekezést pedig nem terjesztett elő.

Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság helytállóan döntött az alperes felperesi kereset szerinti, a Ptk. 488. § (1) bekezdésében foglaltakon alapuló marasztalásáról; a fellebbezésben előadottak sem eltérő tényállás megállapítására, sem eltérő jogi következtetés levonására nem adtak alapot, ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Fővárosi Ítéltábla kötelezte a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése szerint a felperes jogorvoslati perköltsége megfizetésére, mely a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdésében foglaltak alkalmazásával, mérlegeléssel megállapított bruttó 50.000 forint jogi képviseleti munkadíjból áll, valamint a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján kötelezte az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 373.165 forint jogorvoslati illeték megfizetésére.

Budapest, 2010. november 23.

. Bánki Horváth Mária s. k.,

a tanács elnöke

Levek Istvánné dr. s. k.,

Dr. Rédei Anna s. k.,

előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül:

...